

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/44/2012
Identifikačné číslo spisu:	1005200129
Dátum vydania rozhodnutia:	18.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1005200129.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci navrhovateľa: L. X. F., bytom X. D. č. XXXX/XX, K., zastúpeného advokátom: JUDr. Jozef Kravec, CSc., Čingovská ul. č. 9, Košice, proti odporcovi: Slovenská advokátska komora, so sídlom Kolárska ul. č. 4, Bratislava, zastúpenému: JUDr. Eva Bušová, advokátka, so sídlom AK Tobrucká ul. č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory v Bratislave z 19. marca 2004, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 5. júna 2012, č. k. 3Sp/13/2005-260, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 5. júna 2012, č. k. 3Sp/13/2005-260, **p o t v r d z u j e**.
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 5. júna 2012, č. k. 3Sp/13/2005-260 podľa ustanovenia § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil rozhodnutie Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory prijaté na jeho zasadnutí dňa 19. marca 2004 o vyčiarknutí navrhovateľa zo zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory reg. č. 3716 a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ po zložení skúšky komerčného právnika bol dňa 29. decembra 2003, kedy aj zložil sľub a bola mu vydaná licencia, zapísaný do zoznamu komerčných právníkov na základe ustanovenia § 5 zákona č. 129/1991 Zb. o komerčných právnikoch v znení účinnom do 31. decembra 2003 (ďalej len „zákon č. 129/1991 Zb.“). Po zlúčení Slovenskej komory advokátov a Komory komerčných právníkov Slovenskej republiky bol od 1. januára 2004 bez žiadosti zapísaný do zoznamu advokátov v súlade s § 77 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 586/2003 Z. z.“). Navrhovateľ k žiadosti o zápis do zoznamu komerčných právníkov pripojil diplom z 23. júla 1985 vydaný Fakultou ŠtB, Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti, študijný odbor právo, ktorým mal preukázať, že na uvedenej

fakulte získal vysokoškolské vzdelanie v študijnom odbore právo. Krajský súd poukázal na to, že ustanovenie § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 586/2003 Z. z. vyžaduje pre zápis do zoznamu advokátov získanie vysokoškolského vzdelania druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike alebo uznaný doklad o vysokoškolskom právnickom vzdelaní druhého stupňa vydaný zahraničnou vysokou školou. Navrhovateľ je však absolventom Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti, Fakulty ŠtB, študijný odbor právo, a preto túto zákonnú podmienku pre zápis do zoznamu advokátov nespĺňa. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/113/1997, alebo obdobné rozhodnutia Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 20Cdo/1638/98 a sp. zn. 26Cdo/1137/2001. Krajský súd poukázal na to, že v zmysle ustálenej judikatúry uvedené nesplnenie podmienky získaného právnického vzdelania potom platí bez ohľadu na skutočnosť, či po absolvovaní Vysokej školy ZNB absolvent tejto školy vykonal rigoróznú skúšku a získal titul „doktor práv (JUDr.)“. Z tohto dôvodu potom rozhodnutím Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory na jeho zasadnutí dňa 19. marca 2004 bol navrhovateľ zo zoznamu advokátov vyčiarknutý, keď predsedníctvo svoje rozhodnutie odôvodnilo ustanoveniami § 77 ods. 1, § 7 ods. 1 písm. g/ a § 3 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z., keď ani z okolností, že navrhovateľovi bol priznaný akademický titul „JUDr.“ (doktor práv), nemožno vyvodit' záver, že má právnické vzdelanie v zmysle zákona o advokácii.

Krajský súd v súvislosti s námietkou navrhovateľa o nesprávnom obsadení Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory poukázal na ustanovenia § 76 ods. 1, § 82 ods. 1, ods. 2, ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z., § 23 ods. 2 Rokovacieho poriadku Slovenskej advokátskej komory účinného do 18. júna 2004. V čase prijatia napadnutého rozhodnutia malo byť na zasadnutí Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory minimálne desať jeho členov plus náhradníci a na prijatie platného rozhodnutia bol potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny prítomných bez ohľadu na to, či boli predtým členom Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory alebo Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky. Tento názor podporuje aj skutočnosť, že od 1. januára 2004 všetci komerční právnici zapísaní do zoznamu komerčných právnikov sa zo zákona stali advokátmi (§ 77 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z.).

Z bodu VI. ods. 1 písm. k/ zápisnice č. 3/2004 Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory z 19. marca 2004 je nesporné, že za vyčiarknutie navrhovateľa L. X. F. hlasovalo 13 prítomných členov predsedníctva, nikto nebol proti a jeden člen sa zdržal hlasovania. Vychádzajúc z týchto zistení krajský súd námietku navrhovateľa považoval za zavádzajúcu a nemajúcu oporu v zákone a vo vzťahu k zákonnosti napadnutého rozhodnutia bez právneho významu. Podľa názoru krajského súdu už absolútne neobstojí námietka navrhovateľa, že o jeho vyčiarknutí mala rozhodovať disciplinárna komisia, keď v prípade navrhovateľa sa nejednalo o vyčiarknutie z dôvodu disciplinárneho previnenia, ako to predpokladalo ustanovenie § 56 zákona č. 586/2003 Z. z., ale pre nesplnenie zákonných podmienok k zápisu.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nepreskúmateľnosť až zmätočnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu absencie dátumu a spisovej značky, krajský súd súhlasil s navrhovateľom, že uvedené rozhodnutie trpí touto formálnou vadou, avšak táto chýbajúca formálna náležitosť písomného vyhotovenia rozhodnutia nie je takou vadou, ktorá by spôsobovala jeho nezákonnosť a bola dôvodom pre jeho zrušenie, i keď navrhovateľ má nárok na to, aby dostal písomné vyhotovenie rozhodnutia so všetkými formálnymi náležitosťami. Jedná sa však o takú formálnu vadu, ktorú je možné opravou odstrániť a bude preto potrebné, aby odporkyňa tento nedostatok odstránila a opravu rozhodnutia vykonala. Opravu rozhodnutia totiž možno vykonať kedykoľvek, a to aj po právoplatnosti rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené potom krajský súd dospel k záveru, že pokiaľ Predsedníctvo Slovenskej advokátskej komory na zasadnutí 19. marca 2004 rozhodlo o vyčiarknutí navrhovateľa zo zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory (č. 3716), jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho názoru, o vylúčení rozhodoval na to príslušný orgán - predsedníctvo, toto bolo aj plne legitímne kreované a pokiaľ krajský súd pripustil nedostatok formálnych náležitostí rozhodnutia spočívajúcich v absencii spisovej značky (číslo konania) a dátumu vyhotovenia, nejedná sa o vadu, ktorá by spôsobovala jeho nezákonnosť, a túto nespôsobuje ani nedodržanie poriadkovej lehoty na vypracovanie a doručenie rozhodnutia. Z uvedených dôvodov preto napadnuté rozhodnutie považoval za vecne správne a zákonné. Na námietku navrhovateľa ohľadne miestnej nepríslušnosti Krajského súdu v Bratislave na konanie o

preskúmanie rozhodnutia predsedníctva SAK vznesenej na pojednávaní dňa 13. marca 2012 krajský súd uviedol, že podľa ustanovenia § 105 OSP (účinného do 30. júna 2007) súd skúma miestnu príslušnosť prv než začne konať o veci samej. Podľa ustanovenia § 246a ods. 2 OSP v konaní podľa tretej hlavy piatej časti je miestne príslušným všeobecný súd navrhovateľa alebo krajský súd, v ktorého obvode je tento súd. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že v danom prípade bol na konanie vecne a miestne príslušný Krajský súd v Žiline, ale nakoľko Krajský súd v Bratislave na návrh doručený navrhovateľom dňa 19. januára 2005 začal konať vo veci samej a 17. októbra 2007 aj vo veci samej rozhodol, týmto si miestnu príslušnosť založil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie ktoré odôvodnil v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f) OSP tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je neústavné, nezákonné a zmätočné. Podľa názoru navrhovateľa krajský súd nesprávne právne posúdil účinnosť zákona č. 586/2003 Z. z., nakoľko jeho prijatie nepredchádzalo zlúčeniu SAK a Komory komerčných právnikov (KKP), ale obe spomínané komory boli novým zákonom zrušené a tým vznikla zároveň nová SAK, čo znamená, že nová SAK vznikla nie zlúčením bývalých komôr SAK a KKP, ale novou právnou úpravou. Podľa názoru navrhovateľa, táto skutočnosť nedovoľuje existenciu retroaktívnych ustanovení vzťahujúcich sa na právne postavenie advokátov, pretože by to bolo v rozpore s čl. 12 Ústavy SR, to jest by išlo o diskriminačný stav. Bývalí komerční právnicki sa stali v zmysle ustanovenia § 77 ods. 1 advokátmi na základe nového zákona a nová SAK mala zo zákona povinnosť ich zapísať do zoznamu advokátov bez žiadosti. Na základe tejto novej právnej úpravy nová SAK nemôže podľa názoru navrhovateľa uplatňovať nové podmienky pre zápis, či vyčiarknutie zo zoznamu advokátov.

Ďalej poukázal na to, že dočasné Predsedníctvo SAK pri posudzovaní právnického vzdelania ako podmienky zápisu do zoznamu SAK vôbec nebralo pri svojom posudzovaní do úvahy právny stav za akého navrhovateľ získal vysokoškolské právnické vzdelanie bona fide. Tento stav nadobudnutia vysokoškolského právnického vzdelania nebol žiadnym zákonom ani obmedzený, ani zrušený a nový zákon o advokácii sa ho vôbec nedotkol a stanovil v podmienke vzdelania nový právny stav rešpektujúci terajšie podmienky štúdia práva na verejných vysokých školách. Krajský súd svojim konaním ani následným rozhodnutím zákonnosť statusu navrhovateľa v oblasti vzdelania vôbec neskúmal, iba formálne konštatoval, že takéto vzdelanie nadobudol. Predsedníctvo SAK teda svojim konaním a rozhodnutím v tejto súvislosti zasiahlo aj do ústavného práva na vzdelanie a zabezpečenie jeho právnej istoty.

Taktiež navrhovateľ poukázal na to, že krajský súd formálne posudzoval aj orgán, ktorý rozhodoval o vyčiarknutí navrhovateľa zo zoznamu advokátov z hľadiska jeho kreovania a vôbec nevykonával dokazovanie týkajúce sa vnútorných predpisov bývalých, to jest zrušených komôr a zopakoval svoje námietky týkajúce sa formálnych náležitostí preskúmaného rozhodnutia.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť podľa § 219 ods. 1 OSP, pričom poukázal na to, že podmienku získania právnického vzdelania na právnickej fakulte ako predpoklad výkonu povolania advokáta alebo komerčného právnicka obsahoval tak zákon č. 129/1991 Zb. o komerčných právnikoch, aj zákon č. 132/1990 Zb. o advokácii a rovnako aj súčasný zákon č. 586/2003 Z. z. Keďže ani v čase zápisu navrhovateľa do zoznamu komerčných právnikov navrhovateľ zákonnú podmienku na zápis nespĺňal, bolo povinnosťou Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory - keď sa táto skutočnosť zistila - vyvodiť zákonom predpísaný dôsledok a navrhovateľa zo zoznamu advokátov vyčiarknuť.

K námietke navrhovateľa, že o jeho vyčiarknutí nerozhodoval legitímny orgán, odporca uviedol, že touto námietkou navrhovateľa sa krajský súd veľmi podrobne zaoberal a dospel k záveru, že o vyčiarknutí navrhovateľa na zasadnutí 19. marca 2004 rozhodol oprávnený orgán v riadnom zložení. V tejto súvislosti poukázal odporca i na to, že otázkou správneho obsadenia Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory na zasadnutí 19. marca 2004 sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 11. februára 2009, sp. zn. 6Sžo/86/2008, prejednávajúc vec advokáta, ktorý bol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov na zasadnutí Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory tiež 19. marca 2004 z rovnakých dôvodov, ako bol v tento deň vyčiarknutý zo zoznamu advokátov navrhovateľ. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie uvedenej veci na námietku, že predsedníctvo malo mať iný počet

členov, (rovnakú akú uvádza teraz v odvolaní navrhovateľ) uviedol, že takáto námietka o povinnom počte 24 členov nemá oporu v zákone. Odporca pre úplnosť pripojil aj kópiu časti výpisu zo zápisnice z 19. marca 2004, týkajúcu sa rozhodovania o vyčiarknutí navrhovateľa, kde na strane 15 je uvedené meno navrhovateľa a meno L. B., ktorého sa týkal rozsudok 6Sžo/86/2008. Odporca ďalej poukázal na to, že ustálená súdna prax sa v otázke posudzovania podmienky získania právnického vzdelania na právnickej fakulte ako predpokladu pre zápis do zoznamu advokátov nemení o čom svedčia aj iné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozsudok sp. zn. 8Sžo/24/2011 z 22. marca 2012 a dodal, že podľa jeho názoru, aj keď ide o nepublikované rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky, poukaz krajského súdu na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých bol vyslovený právny názor Najvyšší súd Slovenskej republiky v obdobných veciach akú prejednával krajský súd, nemôže byť na závalu rozhodnutia krajského súdu a nemôže spochybniť jeho správnosť. Na záver odporca zdôraznil, že Predsedníctvo Slovenskej advokátskej komory sa pri svojom rozhodovaní riadilo zákonom č. 586/2003 Z. z. o advokácii, rozhodnutie o vyčiarknutí navrhovateľa zo zoznamu advokátov prijalo podľa zákona a postupom, ktorý zákon vyžaduje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP, preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu odvolacích dôvodov v súlade s § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený 18. septembra 2013 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný rozsahom odvolania, preskúmal rozsudok krajského súdu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v jeho odôvodnení, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť nasledovné:

Predsedníctvo Slovenskej advokátskej komory na zasadnutí 19. marca 2004 podľa ustanovenia § 7 ods. 1 písm. g/, ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z. vyčiarklo navrhovateľa zo zoznamu advokátov z dôvodu nesplnenia podmienky získania právnického vzdelania podľa § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 586/2003 Z. z. Jednou z podmienok pre zápis kandidáta do zoznamu komerčných právnikov a advokátov, relevantnou pre predmetné preskúmavacie konanie, bolo získanie vysokoškolského vzdelania druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte v Slovenskej republike alebo uznanie právnického vzdelania získaného na vysokej škole v zahraničí (§ 5 písm. b/ zákona č. 129/1991 Zb., § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 132/1990 Zb., § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 586/2003 Z. z.). Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že citované zákony upravovali podmienky dosiahnutia vzdelania identicky, bez akýchkoľvek odchýlok. Preto krajský súd správne dospel k záveru, že navrhovateľ už v čase zápisu do zoznamu komerčných právnikov Slovenskej republiky nespĺňal podmienku právnického vzdelania, a preto nemal byť do zoznamu komerčných právnikov Slovenskej republiky ani zapísaný. Ak sa tak stalo a navrhovateľ bol do zoznamu komerčných právnikov zapísaný, potom išlo o nelegálny zápis. Navrhovateľ už v čase zápisu do zoznamu komerčných právnikov Slovenskej republiky nespĺňal podmienku právnického vzdelania; následne túto podmienku nemohol splňať ani pri zápise do zoznamu advokátov. Na základe uvedených skutočností vyčiarknutím navrhovateľa zo zoznamu advokátov nemohlo dôjsť k zásahu do jeho legálne nadobudnutých práv zastupovať účastníkov ako advokát (komerčný právnik), pretože mu tieto práva ex lege ani nevznikli.

Zákon č. 586/2003 Z. z. umožňuje odporcovi vykonávať zmeny v postavení advokáta, a teda aj jeho vyčiarknutie zo zoznamu advokátov. Podľa ustanovenia § 7 ods. 1 písm. g/ citovaného zákona komora vyčiarkne zo zoznamu advokátov toho, kto bol zapísaný do zoznamu advokátov a nespĺňal podmienky

na zápis do zoznamu advokátov. Slovenská advokátska komora postupovala v súlade s citovaným zákonným ustanovením a neprekročila svoje právomoci. Neobstojí námietka navrhovateľa, že ustanovenie § 7 ods. 1 písm. g/ zákona č. 586/2003 Z. z. sa týka len novo zapísaných advokátov po 1. januári 2004, pretože to nevyplýva ani z ustanovenia § 7 ods. 1 písm. g/, ani z prechodných ustanovení § 76 až § 82 zákona č. 586/2003 Z. z.

V súvislosti so získaním právnického vzdelania na právnickej fakulte vysokej školy Najvyšší súd Slovenskej republiky pre úplnosť uvádza, že koncepcia Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti a ňou poskytovaného vzdelania bola založená na princípoch, ktoré z hľadiska právnych pomerov platných v terajšej Slovenskej republike nemôžu obstať. Je potrebné vychádzať z obsahovej stránky pojmu „získal vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike“ a zohľadniac charakter, zameranie a náplň vysokoškolského štúdia, ktorým sa toto vzdelanie nadobudlo, zodpovedať otázku, či je totožnosť medzi „právnickým vzdelaním“ (ktoré predpisuje zákon č. 586/2003 Z. z. a pred ním aj zákony č. 129/1991Zb. a č. 132/1990 Zb.) a vzdelaním v „študijnom odbore právo“ (ktoré získal navrhovateľ).

Za jedno z rozhodujúcich hľadísk pri riešení otázky, či štúdium v študijnom odbore právo na niektorej z fakúlt Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti sa z hľadiska obsahového zamerania krylo so štúdiom rovnako označovaného študijného odboru na právnickej fakulte niektorej z vysokých škôl (a naopak), považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky samotné označenie fakulty vysokej školy, ktorá vzdelanie poskytovala. Názov fakulty totiž podľa neho podáva nevyhnutne stručnú, no výstižnú charakteristiku fakulty, ale tiež zamerania štúdia na nej poskytovaného vzdelania a napokon aj profilu absolventa a možnosti jeho budúceho uplatnenia. Právnické fakulty, ako inštitúcia vo všeobecnosti, vznikli oveľa skôr ako fakulty zriadené na Vysokej škole Zboru národnej bezpečnosti. Štúdium na nich nebolo podmienené existenciou určitého (napríklad služobného) právneho vzťahu k ústrednému orgánu štátnej správy, ktorý školu riadi. Právnické fakulty boli zamerané na výučbu študentov v študijnom odbore právo tak, aby absolvent právnickej fakulty bol spôsobilý vykonávať akúkoľvek právnickú profesiu v ktoromkoľvek rezorte. Úspešným završením štúdia v študijnom odbore právo absolvent právnickej fakulty nadobudol právnické vzdelanie. Za charakteristické znaky právnického vzdelania považuje odvolací súd jeho získanie v procese právnického štúdia na právnickej fakulte vysokej školy zameraného na nadobudnutie spôsobilosti vykonávať právnickú profesiu. Vysoká škola Zboru národnej bezpečnosti bola síce vysokou školou univerzitného smeru poskytujúcou, okrem iného, tiež vzdelanie v odbore právo. V predjednávanej veci ale nemožno ponechať bez povšimnutia okolnosti, za ktorých bola zriadená a riadená, pretože tieto podstatnou mierou ovplyvňovali zameranie a obsahovú náplň štúdia na nej a boli určujúce pre vzdelanie, ktoré poskytovala. Zriadená bola zákonným opatrením Predsedníctva Federálneho zhromaždenia ČSSR č. 107/1973 Zb. (zrušená bola zákonom č. 181/1990 Zb., ktorý nadobudol účinnosť 31. júla 1990) za účelom zvýšenia rezortno-špecifickej kvalifikácie jej študentov a riadilo ju Ministerstvo vnútra ČSSR, resp. Federálne ministerstvo vnútra ČSSR. Sledovala interné potreby rezortu príslušných ministerstiev a hľadiská, ktoré zodpovedali úlohám zabezpečovaným týmito rezortmi v rámci daného úseku štátnej správy. Zameranie štúdia na nej zodpovedalo špecifickým požiadavkám výučby vtedajších príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti (podľa § 7 citovaného zákonného opatrenia na tejto škole mohli okrem nich študovať už len vojaci z povolania a príslušníci Zboru nápravnej výchovy, na ich služobné pomery sa pritom vzťahovali osobitné predpisy). Úlohám a cieľom tejto školy zodpovedalo aj jej členenie na jednotlivé fakulty. Od jej vzniku na nej nebola nikdy zriadená právnická fakulta, ale len Fakulta verejnej bezpečnosti, Fakulta štátnej bezpečnosti, Fakulta ochrany štátnych hraníc a Fakulta vyšetrovania. Zriadením týchto fakúlt sa logicky nemohol sledovať cieľ poskytnúť študentom právnické vzdelanie pre potreby právnických profesií. Študent niektorej z týchto fakúlt Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti, aj keď získal vysokoškolské vzdelanie v odbore právo (navrhovateľ konkrétne na Fakulte štátnej bezpečnosti), nebol príslušnou fakultou pripravovaný na to, aby svoje vzdelanie uplatnil v právnickej profesii kdekoľvek a v ktoromkoľvek rezorte alebo charaktere povolania, ale výlučne len na výkon niektorej z profesií príslušného rezortu. To napokon potvrdzuje aj spomenutá podmienenosť štúdia existenciou služobného pomeru študenta. So zreteľom na to je bez pochyb, že obsahová náplň i celkové zameranie štúdia na tejto škole nemohlo byť ani v študijnom odbore právo totožné s rovnako označeným študijným odborom na právnických fakultách. Právnické vzdelanie nie je právnickým vzdelaním preto, že bolo nadobudnuté v študijnom odbore právo, ale preto, že bolo získané absolvovaním právnickej fakulty. Možno konštatovať, že završením štúdia v študijnom odbore právo

absolvent Fakulty štátnej bezpečnosti Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti nenadobudol právnické vzdelanie požadované zákonom č. 586/2003 Z. z., a napokon ani zákonom č. 129/1991 Zb. (§ 5 písm. b/), a že za právnické vzdelanie možno považovať len vysokoškolské vzdelanie získané na právnickej fakulte. Preto pokiaľ navrhovateľ získal vzdelanie na Vysokej škole Zboru národnej bezpečnosti, nespĺňa jeden zo zákonných predpokladov pre výkon advokácie, poukazujúc na aj na skoršiu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 4Cdo/113/1997 zo dňa 21. októbra 1997, sp. zn. 2Sž-o-KS/74/2009 zo dňa 21. februára 2007, sp. zn. 6/Sžo/86/2008 zo dňa 11. februára 2009, sp. zn. 2Sžo/111/2007 zo dňa 26. júna 2008, sp. zn. 8Sžo/24/2011 zo dňa 22. marca 2012) ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. III. ÚS 335/2012 zo dňa 1. augusta 2012). Na uvedené nemá vplyv, či navrhovateľovi bol alebo nebol udelený akademický titul doktor práv (JUDr.), nakoľko tento nie je predpokladom výkonu advokácie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s námietkou navrhovateľa týkajúcou sa nesprávneho obsadenia Predsedníctva Slovenskej republiky advokátskej komory dňa 19. marca 2004, kedy bol navrhovateľ vyčiarknutý zo zoznamu advokátov, poukazuje na svoj rozsudok sp. zn. 6Sžo/86/2008 zo dňa 11. februára 2009, ako aj na rozsudok 2Sžo/24/2012 z 27. februára 2013, ktoré sa síce týkali iných advokátov, ale aj u nich došlo k vyčiarknutiu zo zoznamu advokátov 19. marca 2004 (v ten istý deň ako u navrhovateľa) a z identických dôvodov ako u navrhovateľa (nesplnenia podmienky získania právnického vzdelania na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike, pretože absolvoval Vysokú školu Zboru národnej bezpečnosti, Fakultu vyšetrovania, v odbore právo). Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozsudok sp. zn. 6Sžo/86/2008 zo dňa 11. februára 2009 v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 8 OSP a uvádza relevantnú časť odôvodnenia:

„Podľa ustanovenia § 76 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zák. č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2004 Komora zriadená podľa tohto zákona je právnym nástupcom Slovenskej advokátskej komory a Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky zriadených podľa doterajších predpisov.

Podľa § 82 ods. 1 citovaného zákona komora zabezpečí zvolanie konferencie advokátov najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona, na ktorej sa zvolia nové orgány komory. Ak sa tak nestane, konferenciu advokátov zvolá do dvoch mesiacov minister. Na konanie orgánov do zvolenia konferencie advokátov sa primerane použijú predpisy Slovenskej advokátskej komory zriadenej podľa doterajších predpisov.

Podľa § 82 ods. 2 citovaného zákona do zvolenia predsedníctva komory v lehote podľa odseku 1 vykonáva jeho právomoci predsedníctvo komory zložené z deviatich členov a troch náhradníkov predsedníctva Slovenskej advokátskej komory a deviatich členov a troch náhradníkov predsedníctva Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky zriadených podľa doterajších predpisov. Toto predsedníctvo komory si zvolí zo svojich členov predsedu komory a podpredsedu komory. Do zvolenia nového predsedu komory vykonáva funkciu predsedu komory predseda doterajšej Slovenskej advokátskej komory.

Podľa § 82 ods. 5 citovaného zákona na konanie orgánov uvedených v odsekoch 2 až 4 sa do ich zvolenia konferenciou advokátov primerane použijú predpisy Slovenskej advokátskej komory zriadenej podľa doterajších predpisov.

Z vyššie citovaných ustanovení zákona o advokácii je zrejmé, že na riadenie činnosti oboch predchádzajúcich zlučovaných subjektov (Slovenskej advokátskej komory a Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky) v čase do uskutočnenia prvej konferencie novej komory zákon kreoval 18 členné predsedníctvo (+6 náhradníkov) ako spoločný kolektívny orgán, na konanie ktorého sa primerane vzťahovali doterajšie predpisy Slovenskej advokátskej komory.

Z citovaných ustanovení zákona o advokácii je potom nesporné, že kreovanie nového orgánu stanoveným počtom členov a náhradníkov za každý zo zlučovaných subjektov vyjadrovalo len princíp parity oboch týchto subjektov v novo vytvorenej komore advokátov a nemožno ho v žiadnom prípade aplikovať aj na konanie spoločného predsedníctva (napr. oddelené počítanie kvóra, oddelené hlasovanie a

pod.).

Podľa ustanovenia § 23 ods. 2 Rokovacieho poriadku Slovenskej advokátskej komory zo 14. decembra 2002 (účinného do 18. júna 2004) predsedníctvo komory, pokiaľ rozhoduje v pléne, je uznášaniaschopné, ak je prítomná nadpolovičná väčšina jeho členov. Namiesto neprítomného člena automaticky nastupuje prítomný náhradník, ktorý sa v tom prípade pokladá za člena orgánu komory.

Podľa ods. 3 cit. ust. na platnosť uznesenia predsedníctva, pokiaľ rozhoduje v pléne, je potrebná nadpolovičná väčšina hlasov prítomných členov.

Teda v čase prijatia napadnutého rozhodnutia malo byť na zasadnutí predsedníctva Slovenskej advokátskej komory minimálne 10 jeho členov (vrátane možného nahradenia niektorého z neprítomných členov prítomným náhradníkom) a na prijatie platného rozhodnutia bol potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny prítomných bez ohľadu na to, či boli predtým členom predsedníctva Slovenskej advokátskej komory alebo Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky. Tento názor podporuje aj skutočnosť, že od 1. januára 2004 všetci komerční právnici zapísaní do zoznamu komerčných právnikov sa zo zákona stali advokátmi (§ 77 ods. 1 zákona o advokácii).

Zo zápisnice č. 3/2004 zo zasadnutia Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory z 19. marca 2004 bodu VI. ods. 1, písm. k/, ktorá je súčasťou spisu, nesporne vyplýva, že za napadnuté rozhodnutie hlasovalo 14 prítomných členov predsedníctva, nikto nebol proti a nikto sa nezdržal hlasovania."

Z uvedeného je nesporné, že námietka navrhovateľa týkajúca sa nesprávneho obsadenia Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory dňa 19. marca 2004 je zavádzajúca, nemá oporu v zákone č. 586/2003 Z. z. a vo vzťahu k zákonnosti napadnutého rozhodnutia je bez právneho významu".

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vypořiadal so všetkými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené, v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie odporcu je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu a správne právne posúdené.

Preto, ak krajský súd po doplnení dokazovania v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžo/78/2008 z 11. februára 2009, dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správneho orgánu a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím odporcu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov navrhovateľa, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami navrhovateľa.

Skutočnosti, ktorými navrhovateľ v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré navrhovateľ namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu navrhovateľa nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Sp/13/2005- 260 z 5. júna 2012 ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1, § 250l ods. 2, § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože navrhovateľ nemal v odvolacom konaní úspech a odporcovi náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.